

Valg, siger det ærede Medlem, som føler sig forpligtet til overalt at assistere og støtte Socialdemokraterne, men hvis man forudsatte det, fandt man vel paa Raad til at komme over den Vanskelighed, det er jo i øvrigt ganske usandsynligt, at den vil komme.

Jeg vil blot tilføje, at de Oplysninger, den ærede Indenrigsminister ønsker fra Københavns Kommunalbestyrelse, vil det være naturligt at afvente, og det kunde maaske være naturligt at nedsætte et Udvalg for at afvente disse og tage Stilling dertil, men nødvendigt er det ikke.

Ministeren faar jo disse Oplysninger, og de ville være bestemmende for hans endelige Stilling, og vi ville da gennem den ærede Minister kunne faa Adgang til at erfare, hvad der er sket ved Forhandling mellem Ministeren og Kommunalbestyrelsen. Jeg skal derfor ikke for mit Vedkommende foreslaa Udvalgs Nedsættelse —, Forslag derom kunde jo komme fra anden Side i Tinget —, for at det ikke skal give Udsigt til eller Skin af, at vi ville hindre eller standse Sagen. Kan den afgøres i denne Samling, er det godt, men hvis ikke, saa sker der ingen Ulykke, da Spørgsmaalet ogsaa maa kunne løses i næste Samling.

Hørdum: Som Medforslagsstiller ønsker jeg at give det foreliggende Forslag min bedste anbefaling. Det vil sikkert erindres af mange Medlemmer her i Tinget, at jeg to Gange tidligere har haft Lejlighed til at omtale denne Sag, første Gang ved Behandlingen af det kommunale Valgretsforlag i Samlingen 1902—03. Jeg mente, at der allerede da var Grund til at tage Sagen under Overvejelse, for at det om muligt kunde ordnes samtidig med, at den kommunale Valgret blev ordnet over hele Landet. Den daværende Indenrigsminister, den nuværende Kultusminister, svarede mig den Gang, at det var altfor tidligt at optage denne Sag. Den kommunale Valgret skulde gennemføres, mente man, hurtigt, og man mente derfor, det var for tidligt at optage Sagen til Behandling. Det har imidlertid vist sig, at det ikke var for tidligt, thi det kommunale Valgretsforlag er ikke færdigt endnu, og der er ingen Udsigt til, at det vil blive færdigt foreløbig, saa der havde altsaa intet været i Vejen for at optage Sagen.

Senere, da jeg mærkede, at Forslaget om den kommunale Valgret sygnede hen, fremdrog jeg Sagen ved Finanslovbehandlingen 1903—04, men erholdt det samme Svar som forrige Gang, at det var

for tidligt at tage Sagen under Behandling, og det var i og for sig en Forret, som var given de indlemmede Distrikter, at de havde den Særrepræsentation. Nu skulde man imidlertid antage, at det ikke var for tidligt at tage Sagen under Behandling, men det ser ud til, at man møder den samme Modstand endnu hos den ærede Minister.

Jeg vil ikke bebrejde den ærede Minister det, men jeg synes alligevel, at hans Stilling er noget mærkværdig, og saa meget mere mærkeligt som Ministeren har fundet Anledning til at spørge de kommunale Myndigheder om, hvad de mene om den Sag, og efter at de have svaret i Overensstemmelse med det Forslag, vi nu have forelagt, vil Ministeren desuagtet ikke tage Hensyn dertil. Det forekommer mig, at Ministeren her støtter sig til et Mindretal saavel i Kommunalbestyrelsen som i hele Vælgerbefolkningen, der har Interesse i denne Sag, og jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad der bevæger Ministeren til at støtte sig til et saadant Mindretal. Jeg vil ikke beskylde Ministeren for at være partisk, men Skæret er der, man har nogen Anledning til at synes, at der foreligger en Partiskhed. Dette Forslag er faktisk baaret her ind i Tinget med hele Magistratens Billigelse, med det store Flertal af Borgerrepræsentationens Billigelse, og jeg tør sige med $\frac{9}{10}$ af Befolkningens Ønske i de indlemmede Distrikter. Det forundrer mig derfor i overordentlig Grad, at Ministeren vedbliver at sætte sig derimod.

Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) sagde, at det var tidsnok, men det er ikke tidsnok, det kan ikke lade sig ordne uden en Forlængelse af Loven; men hvad skal denne Forlængelse til, naar det ikke er nødvendigt, hvad taler for, at denne Lov skal forlænges, at man skal trække det ud, til det i Virkeligheden bliver for sent, og til man kommer ud i det tomme Rum i et Fjerdingaar? Der er intet, der taler derfor, hvis ikke særlige Interesser skulle forsvares.

Jeg kan derfor ikke andet end i overordentlig Grad beklage, at den ærede Minister stiller sig i dette Spørgsmaal, som han gør. Jeg vil endnu henstille til den ærede Minister at tage Sagen under villig Overvejelse, se at komme til Rette med den i indeværende Samling og lade Lovforslaget nyde hurtig Fremme, saaledes at vi kunne komme ind i ordnede Forhold til det forestaaende Borgerrepræsentantvalg den 27. Marts. Det kan let lade sig gøre, hvis den højtærede Minister vil, og